

Kroegpraat.

Vorige week zat ik aan de bar in m'n vaste kroeg. Er komt opeens een man naast me zitten en hij kijkt me aan en ik voelde het al: hij wil wat. En ja, daar begon hij:

“ Weet je wat het is?

Ja, ik snap het: je vraagt je af wat ik van je moet. Niets. Graag gewoon even luisteren en ik koop een drankje voor je. Pilsje? Prima. Misschien kun je me laten uitpraten. Want het is best belangrijk voor me. Maar je moet natuurlijk niets, dus als je weg loopt...

Ja, ik word straks 40 jaar. Wat een feest; maar niet heus! En wat heb ik geleerd? Ben ik nou wijzer en volwassener dan 10 jaar geleden?

Maar wat ik je wil vertellen: ik heb van thuis meegekregen dat het leven een kwestie van geven en nemen is. Ik moest ook altijd mijn ouders meehelpen, want zij zorgden toch voor mij? En ik vond dus dat ik mocht nemen als ik gaf. Ik had vrienden en vriendinnen en als ik ze een cadeautje gaf, dan verwachtte ik ook iets terug. Logisch toch? Geven en nemen. Voor wat hoort wat.

Ik hoorde van een vriendin dat iemand haar had verteld dat elke relatie eigenlijk een ruilatie is en dat vond ik leuk en ook wel mooi: geven en nemen. Als je wat krijgt, dan moet je wat terug geven en als je wat geeft, dan moet je wat terug krijgen. Het moet in een relatie in evenwicht zijn. Dat snap je wel; toch?

Ik bedacht dat dat overal in de maatschappij geldt: zolang de regering wat voor me doet, dan kunnen ze wat van me vragen. Belasting bijvoorbeeld. Maar ze moeten er wel wat voor doen. Want anders gaat het scheef.

Ja, zo dacht ik dus altijd.

Tot een filosoof me vertelde dat het niet helemaal klopte; dat geven en nemen. In elk geval: dat daarmee iets wezenlijks werd genegeerd. Ik vroeg natuurlijk: “Wat is dan zo wezenlijk?”

En hij zei: “Ontvangen. Geven en ontvangen”.

Dat verraste me. Geven en ontvangen; ja, maar... En dat nemen dan?

Hij zei: “Als je alleen maar neemt, dan vergeet je wat ontvangen is; ontvangen is echt veel meer dan nemen. En je krijgt toch elke dag van alles in het leven? Van mensen om je heen? Je kunt dat natuurlijk allemaal nemen, maar dan mis je het ontvangen. Dat is wezenlijk. En het dankjewel denken. En dat ook voelen. Gewoon; elke dag. Voor alles wat je krijgt.

En echt geven is ook echt iets anders dan laten nemen. toch?”

Ik zeg: “Ja, gekke henkie! En die ruilatie dan?”

Hij weer: “Natuurlijk, de meeste mensen hebben dat van huis uit meegekregen, maar dat lijkt me te beperkt, toch? Het is eigenlijk kaal en koud. Dat heb je toch wel al gemerkt? Zeker als het om mensen gaat”.

Ik moest dat toegeven. Tja, dat was andere koek. Ik realiseerde me opeens dat ik eigenlijk nauwelijks wist wat dat was: dankbaarheid. Hoe dat voelde. Niet naar het leven en ook niet naar mensen waar ik mee leefde. Ouders. Vrienden en vriendinnen. Ik ging immers uit van geven en nemen en vond dat ik pas recht had iets te krijgen als ik iets zou geven.

En toen heb ik hem bedankt. Want dit inzicht was echt een cadeautje.

Dat wou ik dus even kwijt. En dankjewel voor het aanhoren. Da's een cadeautje. Ik geef je gewoon nog een glaasje! Dat heb ik toch mooi geleerd. Nu ik 40 word. "

Hij groette me en ging weer weg. Ik dronk peinzend het tweede gekregen glaasje leeg. Verrijkt...

23 mei 2022

Eite P. Veening

e.p.veening@wxs.nl